

Kje so dnevi!

Bilo je tiste dni, ki jih ni več. Veličastno se je zibal po zaprašeni ali blatni državni cesti poštni voz. Par starih kljuset je pred njim preštevalo, kolikokrat se je treba prestopiti iz Tržiča do Kranja in drugič, koliko je korakov iz Kranja do Tržiča.

Spredaj na obrabljenem sedlu, iz usnja ne vem katere predpotopne živali, pa je mogočno sedel v svoji uradni obleki sam gospod »postiljon«. Kadar se je približal cilju svojega potovanja, je vzel v roke poštni rog in ponosno naznanjal: »Trara, trara, trara, pošta je prišla.«

Pod streho poštnega voza pa se je dolgočasilo ali zabavalo včasih več, včasih manj potnikov. Vse se je ravnalo najbolj po tem, kakšno je bilo vreme in kakšna je bila cesta. Ko so se pripeljali srečno na svoj dom, so najmanj po tri dni poravnavali in urejevali svoje izmučene in pretresene ude, da so spet znali po človeško hoditi. O, da, da, pa je bilo le prijetno.

Kje so zdaj tisti dnevi!

Prišla je vmes železnica, prišli so avtomobili; zdaj straše že poštni zrakoplovi. Stari, častitljivi poštni vozovi pa pozabljeni uživajo nezasluženi in neplačani pokoj. Spomin nanje pa skuša ohraniti še živahni »postiljon« Dorče. Za god je dobil od strica pisano obleko. Kadar jo obleče, se kar zamisli v nekdanjo službo starega očeta. Še staro njegovo pokrivalo na glavo, pa je »postiljon«. Kropnikov Janče in Marko

sta »konja«, nekaj otrok sede v voziček in poštni voz opravlja svojo nekdanjo službo na domačem dvorišču. Pa naj kdo reče, da uživa pokoj!

J. E. Bogomil.

Kukavica.

Ko je bil ljubi Bog ustvaril živali na zemlji in odkazal sleherni primerno stanovanje, so se vdale vse lepo v božjo voljo in bile zadovoljne s svojim prostorom. Samo kukavica je godrnjala in grajala sleherni kraj, kamor jo je postavil Stvarnik: streha, na kateri je gnezdila štoklja, ji je bila prezračna; travnik, kjer je bival vivek (priba), premoker; brazda, ki je bila odkazana škrjancu, je bila prenizka; sleme, pod katerim je zidala lastovica svojo palačico, preozko.

Tedaj se je vznejevoljil ljubi Bog in rekel: »Pa si sama izberi prostor, ki ti bo povšeč!«

Odšla je kukavica iskat; toda nikjer ni našla prostora, na katerem bi ne imela ničesar pograjati.

Tako se je zgodilo, da bega reva še danes brez pravega domovja naokoli, polaga jajca v tuja gnezda in ne pozna niti svojih lastnih otrok. Kako slabo se ji izplačuje nevšečnost in zoprna nergavost!

Fr. Pengov.

Mati otroku.

*Iz zemlje droban vir žubori,
iz matere zemlje zajemlje žioljenje.
Naraste v reko. In koder hiti,
na materi zemlji ožiolja zelenje.
Tako si ti, dete, se v meni spočelo,
iz mene žioljenje in rast si zajelo —
brez vira studenega zemlja je vela,
kako bi brez tebe jaz zdaj živela!*

*Skrivnostno iz mojega srca,
o dete, si se rodilo,
vse cvetje žioljenja mojega
z žioljenjem tvojim je ozklilo.
O blagoslovi naj te nebo,
na potih naj vseh te varuje,
in mene v tebi in s tebo,
moj otrok, naj osrečuje!*

Ksaver Meško.